Voor en door sociologen – Nummer 27

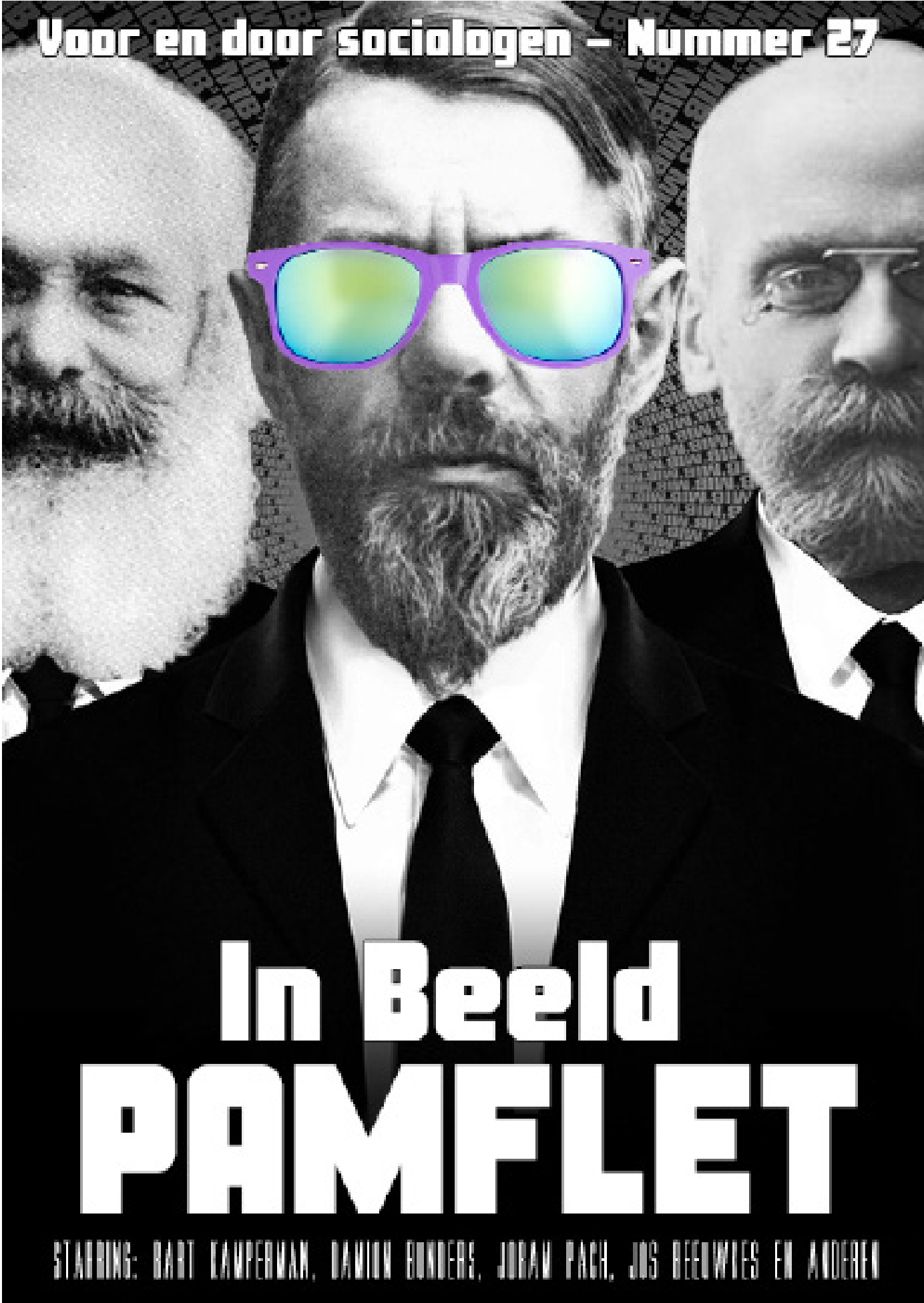

In Beeld PAMFLET

STARRING: BART KAMPERMAN, DAMION BONDERS, JORAM PACH, JOS BEEKWILES EN ANDEREN

Ten geleide

Geachte lezers van het Pamflet,

Dit Pamflet “In Beeld” staat in het teken van de audiovisuele media. Iedereen kijkt wel eens een film na bijvoorbeeld een lange dag studeren. Het is een onderdeel van ons dagelijks leven. Sommige series, films en ook documentaires zijn sociologisch heel interessant. Afgelopen periode heeft de redactiecommissie dan ook met veel plezier verhalen over deze media verzameld. Benieuwd naar de meest geliefde serie van dit moment onder studenten? Of ben je geïnteresseerd in comedyseries? In dit Pamflet lees je erover, plus nog veel meer.

Heel veel leesplezier toegewenst!

Renske Verstege
Voorzitter Redactie Pamflet

Inhoud

Ten geleide & Usocia Agenda	2
Vanuit het bestuur	3
Comedyseries: domme humor of toevallig actueel?	4
The Wire	6
Fuck Society	8
Vanuit de vakgroep	9
Studietrip Dublin	11
De Usocia-vraag	14
De courgettesoep van het XXIe	16
Colofon	18

Usocia Agenda

2 juni 2016: Kroegentocht

3 juni 2016: Ouderejaarsactiviteit

9 juni 2016: LESCo, Documentaire-avond

11 juni 2016: Bekendmaking 22e bestuur

14 juni 2016: Eindejaars ALV

16 juni 2016: DUS-feest 2.0

21 juni 2016: Commissiebedank BBQ

2 juli 2016: Vakantie!

Voor meer informatie en data neem een kijkje op de Usocia website: www.usocia.nl

Vanuit het bestuur

Lieve leden,

We staan al met één been in de zomervakantie en dit merk je aan alles. Het weer wordt mooier, de mensen worden vrolijker en er wordt meer bier gedronken. Tegelijkertijd verdwijnt ook een beetje de motivatie om de laatste (her)tentamens door te komen. Volgens mij spreek ik niet alleen voor mezelf wanneer ik zeg dat we voor dit jaar wel weer een beetje genoeg hebben van Sociologie. Natuurlijk beginnen we volgend jaar weer vol goede moed, maar voor nu is het wel even goed geweest.

“Sociologie is overal om je heen.”

Maar wat we allemaal vrijwel meteen in het eerste college van ons eerste jaar leerden: sociologie is overal om je heen. En dat merk ik, vooral nu ik toch echt wel toe ben aan zomervakantie, en nu ik even aan wat anders wil denken. Ik denk dat ik niet de enige ben die om te ontspannen af en toe de TV aanzet, even gaat Netflixen of gedachteloos in mijn timeline op Facebook verdwaalt. De sociologische bril die wij hebben geleerd op te zetten, lijk ik bijna niet meer af te kunnen zetten!

Ik denk dat dit een feit is waar alle sociologen zich bij neer moeten leggen. Als je met sociologie in zee bent gegaan, zal je nooit meer uit die zee komen. En dit is niet per se verkeerd; je moet je eraan overgeven, net als aan die ene slechte film die je stiekem toch wel wilt zien.

Liefs, Marije
namens het 21e bestuur

Comedyseries: domme humor

DOOR JOS BEEUWKES

Waarschijnlijk hebben we allemaal wel eens een sitcom of animatieserie gezien waarvan men dacht: 'man man man, wat is dit ontzettend flauw zeg'. Of dit aan mijn alsmaar toenemende leeftijd en hoger wordende haargrens ligt, geen idee. Ik krijg die gedachte steeds sneller bij een sitcom zoals The Big Bang Theory, ook al vond ik dat twee jaar geleden een hilarische serie. Flauwe grappen over de moeder van Wolowitz of de domheid van onze blonde maar ó zo mooie Penny maken mij nog steeds vaak aan het lachen, daar ligt het niet aan. Weinig mensen kunnen echter zeggen waarom ze comedyseries nou zo leuk vinden. Een goed idee om het fenomeen comedyseries eens door onze sociologische bril te bekijken.

Laat ik beginnen met het feit dat momenteel diverse animatieseries op de televisie te zien zijn waar de hoofdpersonen doorgaans 'normale' (Amerikaanse) families moeten voorstellen. Family Guy, American Dad, Bob's Burgers... Zelfs South Park zouden we hier onder kunnen scharen, ook al vormen de badboys de belangrijkste personages. Als ik één ding aan moet wijzen wat deze series gemeen hebben is het de verschrikkelijk droge maar dikwijls fantastisch geplaatste humor die soms ten tonele komt (love it!). Laten we wel wezen: you got to love Stewie. Indien je echter bewust naar de serie kijkt, zie je vaak een onderliggende maatschappelijke waarde. De manier waarop de makers van een serie op slinkse wijze in sommige afleveringen inspelen op actuele of recente maatschappelijke gebeurtenissen in de wereld is soms spijkerhard maar geniaal. De satire waarmee in South Park omgegaan wordt met bijvoorbeeld terrorisme of immigratie kan sommigen in het verkeerde keelgat schieten maar wordt ook alom gewaardeerd. Mega-kapitalist Donald Trump is volgens de peilingen wellicht wel de grootste kanshebber die vanwege zijn harde taal en bombastische uitspraken bij onder andere de republikeinen en conservatieven in de VS niet meer stuk kan. Echter wordt hij in South Park compleet kapot gemaakt als het gaat om zijn uitspraken over immigratie. Zo zijn er nog vele andere maatschappelijke kwesties die in verschillende series aan bod komen. De vraag is echter: waarom doen seriemakers dit eigenlijk?

"Weinig mensen kunnen zeggen waarom ze comedyseries nou zo leuk vinden. Een goed idee om het fenomeen comedyseries eens door onze sociologische bril te bekijken. "

Om antwoord te geven maak ik gebruik van een persoonlijk favorietje van mij. Momenteel kijk ik regelmatig een aflevering van de Amerikaanse sitcom Modern Family. Persoonlijk is deze serie voor mij op dit moment hét voorbeeld van een serie waar voor mij alles in samenvalt: droge humor die door een erg goed script en nog betere acteurs tot leven wordt gebracht. Modern Family is een serie waarin alle hoofdpersonen zowel direct als indirect deel

# of toevallig actueel?

uitmaken van de familie Pritchett. De serie bestaat uit drie gezinnen waarvan elk gezin haar eigen dagelijkse struggles kent. De reden waarom Modern Family met name in de VS intussen is uitgegroeid tot een immens populaire serie, is eigenlijk erg simpel: Modern Family is een feest van herkenning voor vele Amerikanen. De manier waarop de familie omgaat met alom herkenbare problemen en die vrijwel altijd uitmonden in absurde situaties is niet alleen hilarisch, maar speelt tegelijkertijd ook haarfijn in op de actualiteit. Het feit dat homokoppel Mitchell en Cam al in de eerste aflevering van het eerste seizoen een kind uit Vietnam adopteerden, liet direct zien dat de serie de strijd aan gaat met heersende stereotyperingen over bijvoorbeeld homoseksualiteit en cross-culturele relaties. Tevens vinden de voorbereidingen voor hun huwelijk in de serie eind september 2013 plaats, amper twee maanden nadat het homohuwelijk in Californië door het Amerikaans Hooggerechtshof is gelegaliseerd.

Inspelen op de opvattingen van kijkers door gebruik te maken van herkenbare doch grappige situaties vind ik een geniale manier om men na te laten denken over hedendaagse maatschappelijke kwesties. En laten we eerlijk wezen: we kijken allemaal tijdens het eten liever naar een comedyserie dan naar Eén Vandaag.

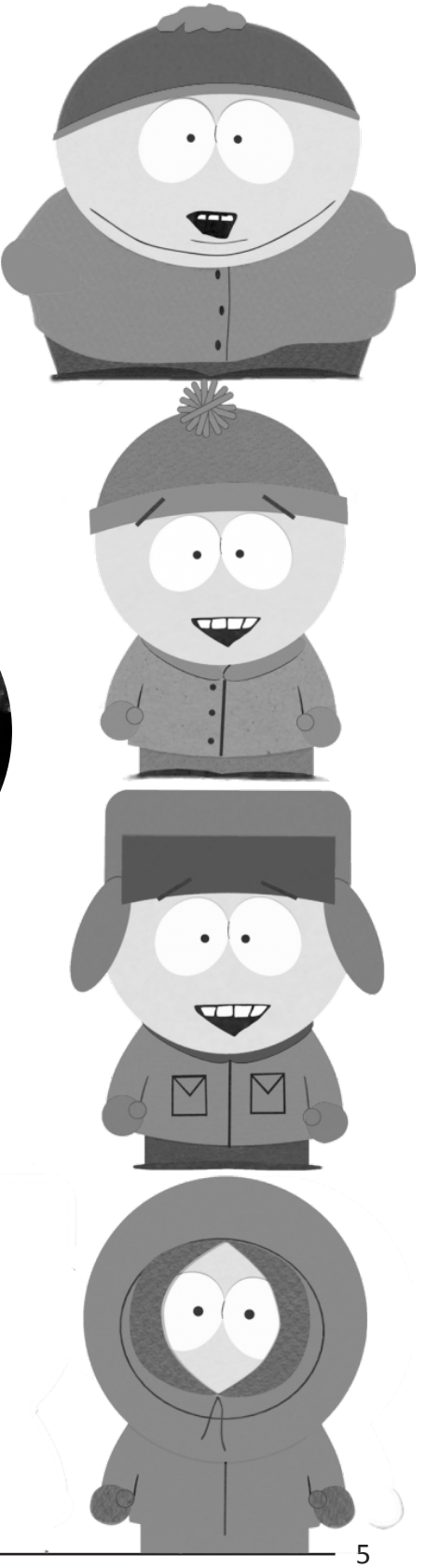

The Wire

DOOR DAAN DE NOOIJER

The Wire. Zo'n serie waarvan iedereen zegt dat je hem moet kijken, zoals Breaking Bad. Toch ga ik proberen om jullie te overtuigen om het in ieder geval een kans te geven. Dat kan natuurlijk niet zonder een korte introductie. The Wire is een misdaadserie die bestaat uit 5 seizoenen. Ieder seizoen belicht een ander aspect van de stad Baltimore. Zo wordt er achtereenvolgens aandacht besteed aan de marginalisering van de zwarte bevolking (het merendeel van de bevolking van Baltimore), het havengebied van de stad (waar de drugs die worden gedeald binnenkomen), de politici en de politie die er actief zijn, het Amerikaanse schoolsysteem en tot slot de media.

Er zijn in mijn ogen twee goede redenen om deze serie te kijken. Allereerst is de serie gemaakt met het oog op realisme. Veel van de personages uit de serie zijn dan ook gebaseerd op daadwerkelijke inwoners van de stad. Dit is tevens te merken aan de manier waarop deze personages in elkaar zitten. Waar bijvoorbeeld veel misdaadseries geneigd zijn om de politie in een te positief daglicht te zetten, is dit bij the Wire allesbehalve het geval. Menig politieagent heeft een drankprobleem en misbruikt zijn of haar autoriteit regelmatig. De zinloosheid van de Amerikaanse 'War on Drugs' wordt ook op pijnlijke wijze duidelijk gemaakt. Daarbij wordt iedere laag van de bevolking van de stad in beeld gebracht, van de burgemeester tot de rondzwervende drugsverslaafden. Vrijwel alle karakters zijn bijzonder goed uitgewerkt en hebben allen hun eigen verhaal. Dit - gekoppeld met het feit dat alle belangrijke instituties in de stad naar voren komen - maakt de serie in mijn ogen toepasbaar op vrijwel iedere grote (Westerse) stad en een aanzienlijk deel van de problematiek die daar speelt. Daarnaast geeft het de serie een rauw karakter.

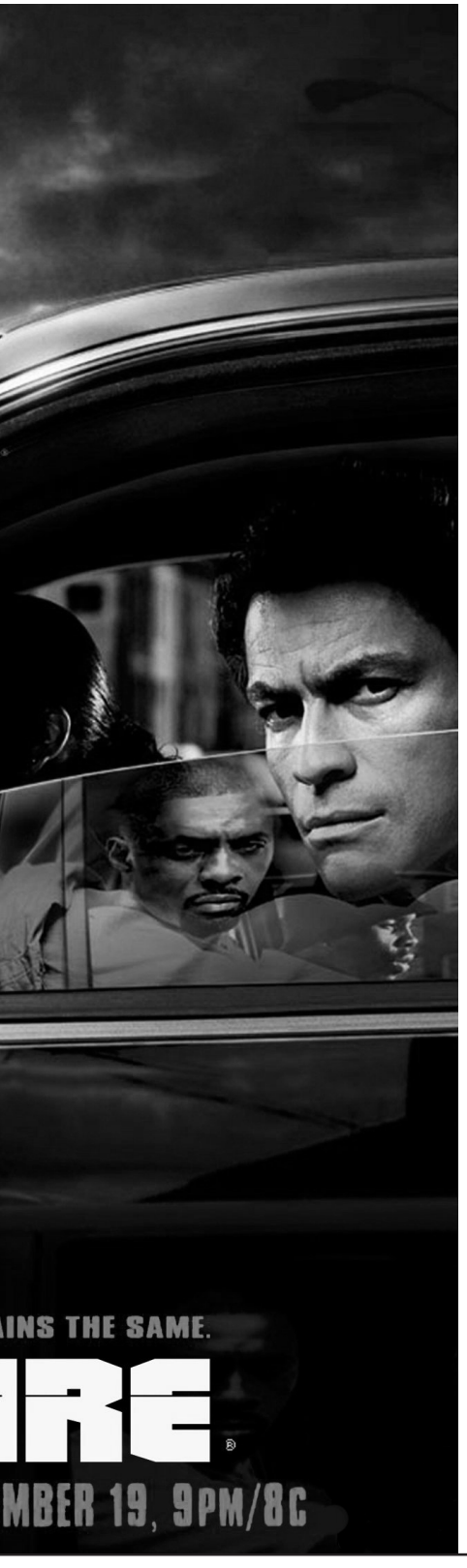

Ten tweede is kan een serie bijna niet 'sociologischer' zijn dan The Wire. Er bestaat in Baltimore grote ongelijkheid tussen de witte en zwarte bevolking. Dit wordt vanaf de eerste aflevering duidelijk gemaakt door een inkijk in het leven in de getto's. De armoede die hier heerst, leidt er toe dat veel mensen ofwel drugsverslaafd raken ofwel zich richten op criminaliteit om de rijkdom te vergaren die zij wensen. Tegelijkertijd geeft dit blijk van de hoge mate van segregatie die zich voordoet de stad, door het feit dat de inwoners van de getto's met name (of zelfs bijna allemaal) van Afro-Amerikaanse komaf zijn. Kijkend het welbekende cohesievraagstuk is dit een krachtige illustratie van hoe verschillende bevolkingsgroepen in dezelfde stad volledig van elkaar afgesloten hun leven leiden. De samenhang binnen bepaalde groepen is daarentegen sterk. Dit komt vooral naar voren wanneer er aandacht wordt besteed aan de vele gangs die de stad rijk is. De fictieve 'Barksdale-groep' die oorspronkelijk begint als een straatbende ontwikkelt zich in korte tijd tot een zeer invloedrijke en hechte organisatie.

Ten slotte biedt de serie ook een unieke kijk op de onderlinge culturen die heersen in de gangs, bij de politie, in de politiek en bijvoorbeeld ook bij de havenwerkers (die goed op de hoogte zijn van het feit dat hun baas zo nu en dan een container laat 'verdwijnen'). Een ander voorbeeld van een van de 'regels' van deze subculturen is dat het verklikken van een mede ganglid veelal resulteert in een gewelddadige liquidatie. 'Snitches get stitches', zo luidt het gezegde. Om een lang verhaal kort te maken: The Wire is een serie waarvan ik vind dat iedere (aankomende) socioloog die geïnteresseerd is in hoe het er aan toe gaat in een van de meest criminele steden in Amerika zou moeten kijken. Dus ga het kijken. Alsjeblieft?

Fuck Society

DOOR DAMION BUNDERS

Elliot is een jonge computerprogrammeur die lijdt aan een sociale angststoornis en verslaafd is aan morfine. Hij heeft vaak last van paranoïde waanbeelden en depressies. Maar ook is hij een briljante hacker die zich aansluit bij een anarchistische hackersgroep met de naam fsociety. Hun doel is om iedereens schulden aan de multinational E Corp voor eens en voor altijd te wissen: 'the single biggest incident of wealth redistribution in history'.

Wauw, ik proef strijd tegen het establishment (cohesie), constant vooruitstrevende ICT technologie (rationalisering) en een ongelijkheid tussen de top 1% en de bottom 99% (ongelijkheid). Inderdaad, Mr. Robot is super actueel en sociologisch relevant. Het is een serie waarin elementen van hackerscollectief Anonymous, de Occupybeweging en een bredere maatschappelijke onvrede samenkomen.

Als kijker weet je steeds niet wat echt is en wat niet in de serie. Dit komt mede door Elliots paranoïde waanbeelden en zijn drugsgebruik, maar ook door de ondoorzichtigheid en onechtheid van onze samenleving. Hier kunnen we de simulacrumtheorie van de postmoderne denker Baudrillard op toepassen. Baudrillard stelt dat mensen een beeld van de samenleving vormen op basis van wat ze in de massamedia zien. Hierdoor denken we mensen, plekken en gebeurtenissen te kennen die we nooit zelf hebben gezien of meegemaakt. Massamedia creëren een illusie van de werkelijkheid (hyperrealiteit), die wij vervolgens voor waar aannemen (de echte realiteit). Echter is de werkelijkheid nooit gelijk aan wat de massamedia laat zien, en vaak is het zelfs niet een kopie van de werkelijkheid, maar een kopie zonder origineel (een simulacrum).

Zo is er een scene in Mr. Robot waarin Elliot aan zijn psycholoog uitlegt waarom hij zo teleurgesteld is in de samenleving. Als eerste noemt hij Steve Jobs als voorbeeld. De massamedia hebben hem verheven tot een kunstzinnig genie. Echter, in werkelijkheid gaat er achter het succes van Apple heel veel leed schuil in de vorm van kinderarbeid. Er is dus sprake van een simulacrum. Daarna trekt Elliot dit voorbeeld breder. Hij stelt: "[…] misschien is het dat het voelt alsof al onze helden nep blijken te zijn". Ondertussen verschijnen Lance Armstrong, Bill Cosby en Mel Gibson in beeld. Alle drie beroemdheden waar later iets goed fout mee bleek te zijn. Daarna heeft Elliot het over dat we allemaal op sociale media onszelf mooier presenteren dan dat we ons eigenlijk voelen, en dat Facebookvrienden slechts een simulatie zijn voor werkelijke intimiteit. Uiteindelijk komt Elliot in deze scene tot de conclusie dat we in deze simulatie willen leven omdat we de pijnlijke werkelijkheid niet aan kunnen. We willen verdoofd worden van onze eigen problemen en de problemen in onze maatschappij. Uiteindelijk blijkt dat Elliot deze dingen slechts in zijn hoofd zei, en niet hardop vertelde aan zijn psycholoog. Hij heeft zelf immers ook moeite om de pijnlijke werkelijkheid onder ogen te zien. Daar kom je in de serie wel achter…

Vanuit de vakgroep

DOOR JORAM PACH

Een veel gehoorde vrees is dat burgers zich afkeren van de politiek. Voor zover dit zou betekenen dat de belangstelling voor politiek afneemt lijkt dit echter wel mee te vallen. Niet alleen staan de kranten nog dagelijks vol met politiek nieuws en openen de journaals hier regelmatig mee, ook draaien twee van de meest populaire series van de afgelopen jaren, het Deense Borgen en het Amerikaanse House of Cards om weinig anders dan politiek. Dat lijkt ons dus nog steeds massaal te boeien, misschien wel meer dan ooit tevoren.

Maar wat is het dan eigenlijk voor soort politiek waar wij zo graag naar willen kijken? Hoewel er in beide series grote thema's (oorlog, werkloosheid, milieu, gezondheidszorg) op de achtergrond spelen, vormen die niet meer dan het decor voor iets anders: de binnenwereld van de politiek. Niet voor niets verwijzen de titels van beide series niet naar waar de politiek over zou moeten gaan, maar naar de postzegel waarop het politieke spel zich afspeelt: Borgen ('de Burcht') is de Deense variant van ons Binnenhof (dat overigens vroeger vaak werd aangeduid als 'de Haagse kaasstolp', maar die benaming heb ik al een tijdje niet meer gehoord – en die zou het wellicht ook niet zo goed doen als titel voor een serie) en House of Cards is uiteraard een dubbelzinnige verwijzing naar de residentie van Frank (en Claire) Underwood.

Lasswells klassieke definitie van politiek – who gets what, how and when – lijkt in deze series meer te verwijzen naar politici zelf dan naar Eastons 'gezaghebbende verdeling van schaarse middelen' voor het land als geheel. De

grote vraag is nu natuurlijk hoe realistisch het beeld is dat door de series wordt geschetst. Een grote verdienste van de series is dat ze die vraag überhaupt oproepen. Hoewel er natuurlijk sprake is van een stevige dramatisering, denk ik dat de series op veel punten raken aan de werkelijkheid. Als ik kijk naar Nieuwsuur dringen de parallellen zich met enige regelmaat op en in het Deense parlement schijnen met enige regelmaat verwijzingen te worden gemaakt naar episodes in de serie. Het is ook opvallend dat mensen die het realiteitsgehalte in twijfel trekken dat veelal vooral problematisch vinden omdat ze vrezen voor een selffulfilling prophecy.

Helemaal onterecht lijkt mij die vrees niet. Ironisch genoeg zou de toenemende interne gerichtheid van de politiek wel eens te maken kunnen hebben met juist een grotere publieke belangstelling voor die politiek. Politieke verslaggeving is relatief goedkoop en politiek nieuws doet het goed. Dat leidt er toe dat juist in tijden waarin de budgetten van de redacties beperkt worden het aantal politieke journalisten eerder toe- dan afneemt. Dit zou er voor kunnen zorgen dat ook in toenemende mate minder inhoudelijke journalisten hun toevlucht nemen tot politieke verslaggeving. Mogelijk is draagt dit weer bij aan de toenemende nadruk op details en het persoonlijk leven van politici. Iets dat we in beide series ook zien: niet alleen zijn de belangrijkste karakters naast de politici journalisten, en onderhouden zij vaak – laten we het netjes zeggen – zeer intieme banden.

Is het niet merkwaardig dat minister Opstelten en staatssecretaris Teeven stuikelden over wat consequent werd aangeduid als de 'bonnetjesaffaire' en niet over een schimmige-deal-met-een-schurk-schandaal? En onlangs moest minster Kamp zich vooral druk maken over de onthulling dat hij zijn privé-e-mailadres gebruikte voor zakelijke berichten; aan het vrijwel tegelijk aan het licht gekomen vermoeden dat er geheime afspraken bleken te bestaan met energiebedrijven over de gaswinning werd veel minder aandacht besteed. Om nog maar te zwijgen van de Amerikaanse verkiezingen, die toch in de eerste plaats zijn verworden tot een 'personality show' (zoals de gesneefde Republikeinse kandidaat Jeb Bush het aanduidde in een – overigens zeer persoonlijk – interview in NRC).

Of het nou helemaal klopt of niet, ik denk dat politieke series als Borgen en House of Cards ons, juist door bepaalde zaken uit te vergroten, kunnen helpen inzicht te krijgen in actuele en toekomstige ontwikkelingen in het politieke proces. Ik kijk uit naar de eerste student die zijn of haar scriptie gaat schrijven over een van deze cassussen.

En nu kruip ik weer snel achter de televisie. Ik ben inmiddels aangeland bij de allerlaatste aflevering van House of Cards. En hoe mooi we daar als sociologen ook op kunnen reflecteren, als kijker ben ik natuurlijk ook gewoon heel benieuwd hoe het afloopt ... Maar daar zal ik hier natuurlijk niets over zeggen.

Studietrip Dublin

DOOR BART KAMPERMAN

Persoonlijk zat ik de mindset van: “het is maar vier dagen, wat is het plan de campagne… vroeg beginnen met een pint op ’t vliegveld!“. En zo geschiedde het, na een paar biertjes op Schiphol waren we ready for take off. Vertrek om 14:10 en aankomst om 14:50; “Duurt de vlucht maar 40 minuten?”. Nee Sop, we gaan een uurtje terug de tijd in.

Na een busreis kwamen we aan in hartje Dublin waar ons hostel was gesitueerd. Eén grote gezamenlijke kamer waar we met z’n 26’en de oogjes konden gaan sluiten, een succesverhaal in the making.

Na het uitstallen van de spulletjes op de kamer gingen we geheel verstandig beginnen aan onze kroegentocht over *Temple Bar.* Pints tussen de €7 en €9 waren de standaard in pubs, gepaard met onze eerste avond stappen in *Club M* was ik bijna door de helft van mijn geld en ik meen niet de enige te zijn geweest.

De volgende ochtend moesten we verkassen naar een ander hostel waar we de overige dagen zouden verblijven. Bijzonder brak vervolgden we met de stadswandeling langs alle highlights. Het bankgebouw, verschillende kathedralen, *Ha’penny Bridge* en als afsluiter *Dublin Castle* werden verkend, *an-deas*! ’s Avonds werden we voor het stappen verrast door een performance van Markus, *Usocia City* is iets wat we niet snel zullen vergeten! Het avondje stappen brachten we door in *Dicey’s Garden*, de club waar we de biertjes rijkelijk zouden laten vloeien die avond en met pints voor €2,50 was dat zeker gelukt.

Fresh and fruity brachten we de volgende ochtend een bezoek aan de Universiteits Campus van *Trinity College* om ’s middags naar het *Guinness Storehouse* door te wandelen. Kleine Guinness-jes proeven, je eigen pint tappen en opdrinken in de *Gravity Bar*(t), de winkel met de duizenden Guinness merchandising, love it! ’s Avonds hadden we weer een kleine verrassing… grapje we gingen gewoon stappen. Wel op een verrassend leuke locatie, een club in een opgeknapt huis *The Workmans Club.*

De laatste dag dag in Dublin was daar, een groepje ging de natuur van Ierland verkennen als anti-kater middel. De wijze mensen die niet om 6 uur op wilden staan gingen naar het mooiste plein van Dublin: Wolf Tone Square (zoek maar eens op). Vlak daarna kregen we een rondleiding in *het Leprechaun Museum*, dat is toch iets wat je snel in één adem neemt Ierland en leprechauns!

Dicey’s Garden was de uitverkorene voor de laatste avond. Onder het genot van een bottletje fun en wederom pints voor praktisch noppes kunnen we op een mooie avond terugkijken!
En wederom, ook hier sloeg het noodlot weer toe, dag van vertrek. Na een heerlijk Irish breakfast kon ik met een voldaan gevoel het vliegtuig instappen later op de middag en terugkijken op een mooie Studietrip met een ontzettend leuke groep mensen!

BOVAG

BGF RIJSCHOLEN

BRUINSMA

Altijd de beste keuze!

1-daagse Theoriecursus €75,-

Startpakket voor €930,-
23 lessen inclusief CBR praktijkexamen

Café De Stadsgenoot

De gezelligste huiskamer van Utrecht!

Breedstraat 8 • Utrecht • 030-2232629 • www.destadsgenoot.nl

Codex

Jouw stuk ook in het pamflet?

*Schrijf stukken over relevante onderwerpen die gelezen worden door sociologen uit heel Nederland

*Om onderdeel te worden van het Usocia schrijverspanel meld je aan met een email naar: pamflet@usocia.nl

De Usocia-vraag

Welke serie/film/documentaire acht jij het meest sociologisch relevant?

Daniël de Veer
Ik heb laatst de documentaire **Cowspiracy** gezien. Er wordt duidelijk gemaakt dat het grootste deel van onze huidige milieuproblematiek veroorzaakt wordt door de veeteelt. In de documentaire wordt verschillende CEOs van organisaties zoals Greenpeace gevraagd naar wat zij doen aan de hoofdoorzaak van milieuschade, wat vaak tot pijnlijke en ongemakkelijke momenten leidt. Het meest opzienbarende (en meest sociologisch interessante) is dat we door allemaal geen vlees meer te eten de schade sterk terug kunnen brengen, maar dit niet gebeurt.

Allisha Biesheuvel
Game of Thrones vind ik het meest sociologisch relevant, vanwege de intrigerende personages en hun listen in de strijd om de troon.

Susan de Vries
House of Cards is voor mij een sociologisch relevante serie. Het gaat over de weg die een presidentskandidaat aflegt naar het presidentschap. Het komt erg dicht bij de realiteit. Je krijgt een goed beeld van hoe de politiek in Amerika werkt. Met name de eeuwige strijd tussen de democraten en de republikeinen speelt een grote rol. De serie gaat eigenlijk om corruptie en om hoe politieke macht vaak misbruikt wordt en hoe veel invloed dit heeft op de samenleving.

Hannah Kool
Ik kies voor **NCIS**. Er zit geen sociologische relevantie achter. Ik vind de verhaallijn leuk :P

Lisanne van der Werve
Ik kies voor **Under the Dome**, omdat de serie erg goed laat zien wat er gebeurt met een samenleving als men samen geïsoleerd raakt. Tikkeltje te dramatisch wel...

Martijn Martens
The Circle is een film waarin 50 mensen in een kamer belanden waaruit uiteindelijk slechts één persoon levend uit zal komen. Dit leidt tot één groot debat over allerlei sociologische onderwerpen zoals geloof, discriminatie/etniciteit, cultuur, normen en waarden om te oordelen wie het beste is voor de samenleving en wie dus zal overleven. Ook komt er veel ethiek bij kijken. Mag je bijvoorbeeld het verleden of de achtergrond van een persoon meewegen bij een oordeel? De film is een hele mooie afspiegeling van hoe de samenleving nu is en hoe verschillende groepen mensen hierover denken. Ook als er samengewerkt wordt zie je de individualistische kanten van de mensen keer op keer terugkomen. Aan het eind van de film wordt daar ook een heel goed beeld over geschetst.

Kevin Wittenberg
Voor mij is dat dan toch **City of God**, omdat die film voor mij heel goed weergeeft hoe de omgeving waarin je opgeroeit je kan vormen. Maar ook hoe individuele keuzes die omgeving op hun beurt weer kunnen vormen.

Callum Lewis
Een documentaire die ik sociologisch gezien interessant vind is **The Central Park Five**. The Central Park Five is een documentaire die gaat over een verkrachting die plaatsvind in Central Park in 1989. Het slachtoffer is een blanke hardwerkende vrouw en de dader moet dus snel worden gevonden. In een tijd waar New York kampt met zeer grote ongelijkheid en discriminatie worden vijf zwarte en latino jongens veroordeeld tot verschillende lange gevangenisstraffen. Uiteindelijk worden ze vrijgesproken als een verkrachter toegeeft dat hij de vrouw in '89 heeft verkracht. De film bekijkt de rol van de media en het rechtssysteem in het veroordelen en vervolgens vrijspreken van vijf jongens en hoe zij daarop terugkijken.

Marissa Bultman
Ik denk dat menig socioloog in spé wel van de documentaire '**The Most Hated Family in America**' heeft gehoord. De docu gaat over de Westboro Baptist Church, een conservatieve christengemeenschap die vooral bekend staat om de protesten tegen homoseksualiteit en "andere seksuele afwijkingen". Leden van de kerk zijn ervan overtuigd dat God de Amerikaanse samenleving straft om haar zondig gedrag. In de documentaite volgt Louis Theroux drie weken lang een familie die lid is van de gemeenschap.

Hetgeen wat ik interessant vond om te zien is dat de normen en waarden van ouders op kinderen worden overgebracht (of in sommige gevallen juist niet) en de gesloten generatie zichzelf generatie na generatie in stand houdt. De invloed die de keuzes van ouders kunnen hebben op het leven van een kind wordt in deze docu goed laten zien.

Celine de Dood
De serie **Once Upon A Time** gaat over en dorp waar sprookjesfiguren gevangen zitten in de 'wrede' werkelijkheid door een vloed van de boze heks. Zoals je verwacht zijn de twee hoofdthema's in een dergelijke serie dan ook moralen en macht. Zoals elk sprookje is er een moraal van het verhaal. Sociologie doet veel onderzoek naar sociale normen en moralen zijn daar een onderdeel van. In het dorpje Storybrooke wordt elke keer een les geleerd door de bewoners die gebracht wordt door het sprookjes verleden van een karakter. Nieuwe normen en waarden ontstaan buiten diegene die de heks in het dorp heeft geïnternaliseerd door middel van symbolisch geweld. De boze heks speelt een machtsspel met de hoofdpersoon in het verhaal en de heks wil Storybrooke in haar greep houden, terwijl de hoofdpersoon hen uit de machtsgreep wil redden en elke burger hun eigen stem terug geven.

Renske Verstege
In Voor- en Tegenspoed is een serie waarin heel duidelijk een kritische blik op de Nederlandse samenleving naar voren komt. Zo wordt onder andere de vraag gesteld "Wat is tegenwoordig nog echt Nederlands?". Pijltjes naar een bord gooien en karaoke, de hoofdpersoon Fred Schuit ziet er het nut niet van in. De komedieserie is van voor het jaar 2000, maar ondanks dat is het tot op zekere hoogte nog zeer doeltreffend en sociologisch relevant!

De courgettesoep

Het was afgelopen jaar niet erg makkelijk om uit te zoeken wat we gingen eten. Met 2 (later 3) vega's, 2 kaashaters en één iemand die moet kotsen van schimmels zoals champignons was ons scala aan eetmogelijkheden niet erg ruim. Toch moesten we vaak samen eten. Mocht je ooit in een situatie komen waarbij je moet eten met soortgelijke mensen, maak dan dit overheerlijke recept van het XXIe bestuur!

Staafmixer
4 courgettes
2 tenen knoflook
1 witte ui
1 groentebouillonblokje
Peper en zout
Eventueel stokbrood met kruidenboter

Zet alvast wat water op. Snipper de ui en pers de knoflook. Verhit wat olie in de pan en gooi de ui en knoflook erbij. Snij ondertussen de courgettes. Wanneer de ui en de knoflook glazig zijn, gooi je het gekookte water en het bouillonblokje erbij. Doe nu ook de gesneden stukje courgette erbij. Laat het hele prutje koken, totdat de courgette zacht is. Nu kun je het mixen met een staafmixer, totdat je een mooi, glad geheel hebt. Voeg zout en peper toe naar eigen smaak en voilá je hebt courgettesoep!

Eet smakelijk!

Lisanne van der Werve
namens het 21^{e} bestuur

van het XXIe

Colofon

Hoofdredacteur Renske Verstege
Redactie Marissa Bultman, Celine de Dood, Callum Lewis, Daan de Nooijer, Lisanne van der Werve
Vormgeving Lisanne van der Werve
Gastredacteuren Jos Beeuwkes, Allisha Biesheuvel, Damion Bunders, Marije Jochemsen, Bart Kamperman, Hannah Kool, Martijn Martens, Daan de Nooijer, Joram Pach, Daniël de Veer, Susan de Vries en Kevin Wittenberg.

Contact pamflet@usocia.nl

Dit is een uitgave van **Sociologievereniging Utrecht Usocia**.
Deze uitgave kwam tot stand met hulp van de vakgroep Sociologie van de Universiteit Utrecht en Café de Stadsgenoot.

FIJNE VAKANTIE
NAMENS HET XXI EN XXII BESTUUR